Вільний лет Уяві дай,
Дома Втіхи не шукай:
Пропадає Втіха дома,
Наче бульбашка зникома.

Дай Уяві вільний лет,
Думку вислявши вперед;
Відчини у серці грати
І пусти до хмар шугати!

Линь, Уяво люба, линь!
Дома меркне Літа синь;
Задоволення весняне
З пелюстками вкупі в'яне;
Потім Осені дари
Всі жадання до пори
Притупляють. Що ж подіять?
Біля печі сівши, мріять,
Поки в ній не стухне жар,
Зимової казки чар,
Поки в полі мла дрімає
І плугатар оббиває
Черевики мерзлі, й Ніч
З темним Небом віч у віч
Укладає чорну змову
Погасить зорю зимову.

Сядь же, хмизу підклади
Й животрепетно сліди,
Як небесно-величава
Лине в даль твоя Уява.
Квап її — у неї слуг
Є доволі; хай навкруг
Все, що холодом убито,

Воскрешає: красне Літо,
Першу квіточку Весни,
Перші грона восени,
Що важніють коло стріхи,
Й тайкома ці три утіхи,
Наче добрі три вина,
Хай віллє в келих — пий до дна!
І в ту мить тобі присниться,
Як співає в полі жниця,
І дзвенять серпи в житах,
І вітає сонце птах;
І разом з тим до вух прилине
Перекликання журавлине
І весняна метушня
Галоччя та вороння;
З'являться, не знати звідки,
І стокротки, і нагідки,
І лілеї пізній цвіт,
І найперший первоцвіт;
Запишаються в діброві
Гіацинти сапфірові,
І впаде на ці дива
Перша крапля дощова!
Глянь: з-за голого обніжка
Виглядає сонна мишка;
Тут гадюка на піску
Шкірку скинула слизьку:
Там, на глоді, із гніздечка
Дивляться рябі яєчка
Із-під теплого крила,
Що пташка-мати розп'яла;
Вчуєш літньою порою
У дуплянці гомін рою,
І як жолуді падуть,
І як білі бурі дмуть.

Хай же мчить у світ Уява!
Все вбиває звичка млява!
Де той вид, що не втрача
Новизни? Яке дівча
Зберегти принаду в силі?
Де ті очі сині, милі,
Що не втомлюють? Де сміх,
Щоб і завтра тішить міг?
Де такі уста рум'яні,
Що довіку нам жадані?

Наші втіхи молоді,
Наче бульби на воді,
Пропадають! Лиш в Уяві
Знайдуться уста ласкаві
До душі тобі; струнка
Лада, гарна, як дочка
Плодоносної Цецери,
Що в Аїдові печери
В мертвий скрилася туман:
В неї буде Геби стан
І таке ж біленьке тіло,
Як тоді, коли струміло
З неї вбрання, як вона,
Розстебнувшися, вина
Кубок повний подавала
І як на Зевса млость напала.

Розірви шовкову нить —
І тоді Уява вмить
До твоєї хати-стріхи
Принесе незгірші втіхи.

Вільний лет Уяві дай!
Дома втіхи не шукай!